

“ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହିଁ ସଜା ରାଜରଷି”

ଆଜି ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ରାଜରଷି ମାନଙ୍କର ଦରବାରକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସାରା କଳ୍ପ ଭିତରେ ରାଜା ମାନଙ୍କର ଦରବାର ତ ଅନେକ ଥର ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ରାଜରଷି ମାନଙ୍କର ଦରବାର କେବଳ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଲାଗୁଛି । ତେବେ ତୁମେମାନେ ରାଜା ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ ରଷି ମଧ୍ୟ ଅଟ । ଏହି ବିଶେଷତା ଏହି ସମୟର ଏବଂ ଏହି ଦରବାରର ହିଁ ଗାୟନ କରାଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ରାଜତ୍ବ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ରଷି ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଧାରଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମା । ଗୋଟିଏ ପଟେ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରର ନିଶା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟର ଅଲୌକିକ ନିଶା । ଯେତିକି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ସେତିକି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତ୍ୟାଗ, ଦୁଇଟି ଯାକର ସନ୍ତୁଳନ ରହିଛି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ରାଜରଷି । ଏହିଭଳି ରାଜରଷି ପିଲାମାନଙ୍କର ସନ୍ତୁଳନକୁ ବାପଦାଦା ଦେଖୁଥିଲେ । ଏବେ ଏବେ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ନିଶା ଏବଂ ଏବେ ଏବେ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିର ନିଶା - ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟାସରେ କେତେ ପରିମାଣରେ ପିଲାମାନେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତିର ସମାନ ଅଭ୍ୟାସ କେତେ ପରିମାଣରେ କରିଛନ୍ତି ? ଏହି କଥାକୁ ଚେକ୍ କରୁଥିଲେ । ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଭ୍ୟାସୀ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଆହୁରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବଢାଇଚାଲ । ତେବେ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିର ଅର୍ଥ ହେଲା - ବୈରାଗ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୂରେଇ ଦେବା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବିନାଶୀ ଆକର୍ଷଣ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁନଥିବ । ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସର୍ବଦା ସର୍ବ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ତଥା ମନ ବୁଦ୍ଧି-ସଂସ୍କାର ରୂପୀ ସୂକ୍ଷ୍ମଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାରୀ । ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ଅଧୀନତା ନଥିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ରାଜରଷି ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହ ବା ଦେହର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବା ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ, ବୈଭବର ଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତି - ଏହି ସମସ୍ତ ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ସର୍ବଦା ଏବଂ ସହଜରେ ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ।

ଯେପରି ବିଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ଧରଣୀର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ନେଇଯାଉଛି, ସେହିପରି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହି ସମସ୍ତ ବିନାଶୀ ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍ଥିତି । ତେବେ ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟାସୀ ହେଲଣି ? ସ୍ଥୂଳକର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ହେବା - ଏହା ତ ବହୁତ ମୋଟା କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୂଳକଥା, କାରଣ ସ୍ଥୂଳ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଜିତ୍ ହେବା, ପୁଣି ବି ସହଜ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମନ-ବୁଦ୍ଧି-ସଂସ୍କାର ରୂପୀ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶକ୍ତି ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବା - ଏହା ହେଉଛି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଭ୍ୟାସ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ସଂକଳ୍ପ, ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ କରିବା ପାଇଁ ଚାହିବ ସେହି ସଂକଳ୍ପ, ସେହି ସଂସ୍କାରକୁ ସହଜରେ ଆପଣାଇ ପାରୁଥିବ - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜରଷି ସ୍ଥିତି । ଯେପରି ସ୍ଥୂଳ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛ - ଏଭଳି କର, ଏଭଳି କର ନାହିଁ । ହାତ ତଳକୁ କର ବା ଉପରକୁ କର, ତେବେ ହାତ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଉଛ ନା । ସେହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ, ସଂସ୍କାର ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ଏହିଭଳି ତୁମର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲନ୍ତୁ । ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ମନକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତିକୁ ଆଦେଶ ଦେବ ଯେ ଏବେ ଏବେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇଯାଅ ବା ଗୋଟିଏ ସଂକଳ୍ପରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ, ତେବେ ରାଜାର ଆଦେଶକୁ ସେହି ସମୟରେ, ସେହି ପ୍ରକାରରେ ମାନିବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀର ଚିହ୍ନ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତିନି-ଚାରି ମିନିଟର ଅଭ୍ୟାସ ପରେ ମନ ତୁମର କଥା ମାନୁଥିବ ବା ତୁରନ୍ତ ଏକାଗ୍ର ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କିଛି ସମୟ ହଲଚଲ୍ ହେବା ପରେ ଏକାଗ୍ର ହେଉଥିବ, ଏହାକୁ କ’ଣ କୁହାଯିବ ? ଅଧିକାରୀ କୁହାଯିବ ? ତେଣୁ ଏହିଭଳି ନିଜର ଚେକିଙ୍ଗ କର, କାହିଁକି ନା ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଶୁଣାଇ ଦେଇଛୁ ଯେ ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ହିଁ ହେବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିବ । ଯଦି ଏହିଭଳି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ନଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମର ମନ ତୁମ ଆଦେଶକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାର ଆଦେଶକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତିନି ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ମାନୁଥିବ ତେବେ କ’ଣ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ବୋଲାଯାଉଛି ? ବା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇପାରିବ ? ସେଥିରେ କେତେ ନୟର ମିଳିବ ?

ସେହିପରି ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଶକ୍ତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ରହିବା ଦରକାର ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ଥିବ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେହି ଅନୁସାରେ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଥିବ - ତେବେ କୁହାଯିବ ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ଅଧିକାର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପରିସ୍ଥିତି ବା ସମୟ ବିଚ୍ଛିନ୍ନିତ ପରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରୁଥିବ ଯେ ଏପରି ହେବା ଉଚିତ୍ ହେଲା ନାହିଁ, ଏପରି କରିଥିଲେ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥା’ନ୍ତା । ତେଣୁ ଯଥା ସମୟରେ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେବା ହିଁ ରାଜ୍ୟ

ଅଧିକାରୀ ଆମ୍ଭର ଚିହ୍ନ । ତେବେ ଚେକ୍ କର ଯେ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସୁସ୍ଥ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଆଦେଶ ମୁତାବକ ଚଳାଇବାରେ କେତେ ପରିମାଣରେ ସଫଳ ହୋଇଛି ? ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କର ଦରବାର ଲଗାଅ । ଚେକ୍ କର ଯେ ସ୍ଥଳ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକ ବା ସୁସ୍ଥ ଶକ୍ତିଗୁଡିକ ମୋର ଆୟତ୍ତରେ ଥିଲେ କି ନାହିଁ ? ଏବେଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେବାର ସଂସ୍କାର ଅନେକ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ କରିବ । ବୁଝିପାରିଲ ? ସେହିଭଳି ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି ଧୋକା ଦେଉ ନାହିଁ ତ ? ତୁମର ଆଦି ଏବଂ ଅନାଦି ସଂସ୍କାର ହେଲା - ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ପାବନ ସଂସ୍କାର, ସର୍ବଗୁଣ ସ୍ୱରୂପରେ ରହିବାର ସଂସ୍କାର ଏବଂ ଆଦିଦେବାତ୍ମା ରୂପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ସଂସ୍କାର ତଥା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପରେ ସଂସ୍କାର, ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାର ସ୍ୱାଭାବିକ ସଂସ୍କାର । ତେଣୁ ସଂସ୍କାର ରୂପା ଶକ୍ତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ, ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ନିଜର ଅନାଦି ଆଦି ସଂସ୍କାର ଜାଗ୍ରତ ରୂପରେ ରହିଥାଉ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଉ । ମଧ୍ୟ ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ସଂସ୍କାର ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ ନ କରୁ ଏବଂ ସଂସ୍କାରର ବଶାଭୂତ ହୋଇ ଅଧୀନ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯେପରି କହୁଛ ନା, ଏହା ମୋର ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର । ବାସ୍ତବରେ ତୁମର ଅନାଦି ଏବଂ ଆଦି ସଂସ୍କାର ହିଁ ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ଅଟେ । ଏସବୁ ତ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଆସିଥିବା ସଂସ୍କାର । ତେଣୁ ଆଦି ସମୟର ସଂସ୍କାର ପୁରୁଣା ନା ମଧ୍ୟ ସମୟର ସଂସ୍କାର ପୁରୁଣା ? ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ଆକର୍ଷଣର ସଂସ୍କାର ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି ତେବେ ସଂସ୍କାର ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ବୋଲି କୁହାଯିବ ? ଯଦି ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ବି କର୍ମଚାରୀ ବା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ରାଜାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁନାହିଁ ତେବେ ତା'କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ କୁହାଯିବ ? ତୁମେମାନେ ତ ଚାଲେଞ୍ଜି କରୁଛ ଯେ ଆମେ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ମତର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ଏହା ତ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ କରୁଛ ନା, ତେବେ ତାହା କେବେ ସ୍ଥାପନ ହେବ ? କ'ଣ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହେବ ? ସ୍ଥାପନାର ନିମିତ୍ତ କିଏ ? ବ୍ରହ୍ମା ନା ବିଷ୍ଣୁ ? ବ୍ରହ୍ମାଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ନା । ଯେଉଁଠି ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା, ତାହା କେବେ ହେବ ? ସଂଗମଯୁଗରେ ନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ? ସେଠାରେ ତ ପାଳନା ହେବ ନା । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ବା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ତ ଏବେ ହିଁ ହେବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱର ରାଜ୍ୟକୁ ଦେଖ ଯେ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣା ଏବଂ ଏକମତ ଅଛି ତ ? ଯଦି ଗୋଟିଏ ବି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାୟାର ମତ ଉପରେ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମତ ଉପରେ ଚାଲୁଛି ତେବେ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ମତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ଚେକ୍ କର ଯେ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ସ୍ୱର ରାଜ୍ୟରେ କରିଛି ନା ମାୟା ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିଯାଉଛି ? କେତେବେଳେ ତୁମେ ବସୁଛ, କେତେବେଳେ ମାୟା ବସୁଛି । ନିଜର ଚାଲେଞ୍ଜିକୁ ବାସ୍ତବରେ ଆଣିଛ, ନା ନାହିଁ - ଏହା ଚେକ୍ କର । ତୁମେ ଚାହୁଁଥିବ ମୋର ଅନାଦି ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ ହେଉ କିନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ସମୟର ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ ହେଉଥିବ, ତେବେ ଏହା ଅଧିକାରୀପଣିଆ ତ ହେଲା ନାହିଁ ନା ।

ତେଣୁ ରାଜରଷି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ । ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଏବଂ ସହଜରେ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ରଷି ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିର ଅଭ୍ୟାସୀ ହୋଇଥିବ । ବୈରାଗ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣମୁକ୍ତ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା । ଏହିଭଳି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବା ହିଁ ସବୁ ଆତ୍ମ ନିଆରା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଗା କରିଦେଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ, ସବୁ ଆତ୍ମ ଅଲଗା ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ନୁହେଁ ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁଆତ୍ମ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଆକର୍ଷଣରେ ଆସିଯିବ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ସିଏ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବୈଭବର ପ୍ରିୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନିଆରା ହୋଇଥିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ନିର୍ଲେପ ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାବଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥା । ସେମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆକର୍ଷଣର ପ୍ରଭାବରେ ଆସୁନଥିବେ । ରଚନା ବା ସାଧନ ଗୁଡିକୁ ନିର୍ଲେପ ସ୍ଥିତିରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବେ । ଏହିଭଳି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବା ସଜ୍ଜା ରାଜରଷି ହେଲଣି ? ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବା ଦୁଇଟି ଦୁର୍ବଳତା ତ ଅଛି ବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ସୁସ୍ଥ ଶକ୍ତି ଅଥବା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମୋର କର୍ତ୍ତୃକ ଭିତରେ କମ ରହୁଛି, ବାକି ସବୁ ତ ଠିକ୍ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ ବି ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଆସିବାର ଦ୍ୱାର । ଚାହେଁ ଛୋଟ ହେଉ ବା ବଡ଼ ହେଉ କିନ୍ତୁ ଗେଟ ତ ଅଟେ ନା । ଯଦି ଗୋଟିଏ ବି ଗେଟ୍ ଖୋଲା ରହିଯିବ ତେବେ ମାୟାଜିତ୍ ଜଗତ୍ କିପରି ହୋଇପାରିବ ?

ଗୋଟିଏ ପଟେ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମର ସୁନେଲୀ ଦୁନିଆକୁ ଆବାହନ କରୁଛି ଏବଂ ତା' ସହିତ ଦୁର୍ବଳତା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଆବାହନ କରୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛି ତେବେ ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ ? ଦୁର୍ବିଧାରେ ହିଁ ରହିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଛୋଟିଆ କଥା ମନେ କର ନାହିଁ । ସମୟ ପଡ଼ିଛି, କରିନେବି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ ବହୁତ କିଛି ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି, ମୋ ଭିତରେ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ କମୀ ଅଛି । ଏହିଭଳି ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ନିଜେ ରହିଯାଅ ନାହିଁ । ସି ବୁଝା ଫାଦର ବା ଫଲୋ ଫାଦର କୁହାଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଝାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱେଦୀ -ସହଯୋଗୀ ନିଶ୍ଚିତ ହୁଅ, ଗୁଣଗ୍ରାହକ ମଧ୍ୟ ହୁଅ କିନ୍ତୁ ଅନୁକରଣ କେବଳ ବୁଝା ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କର । ବୁଝାବାବାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ସ୍ଥିତି ରାଜରଷି ପଣ୍ଡିଆର ହିଁ ଦେଖୁଥିଲ ନା, ଏତେ ପିଲାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ, ସମ୍ମୁଖରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଆରା ପଣିଆ ହିଁ ଅନୁଭବ କରିଛ ନା । ତାଙ୍କର ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ସ୍ଥିତିକୁ ବାସ୍ତବିକ ରୂପରେ ଦେଖୁଛି । କର୍ମଭୋଗ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜରଷି ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି ଫଲୋ ଫାଦର । ତେଣୁ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ, ବା ରାଜ୍ୟ କାରବାରୀ କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଦେଖୁଥାଅ । କୌଣସି ବି ରାଜ୍ୟ କାରବାରୀ କେତେବେଳେ ବି ଧୋକା ନ ଦେଉ । ବୁଝିଲ । ଆଛା !

ଆଜି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ପିଲାମାନେ ଆସି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ନଦୀ ଏବଂ ସାଗରର ମେଳା କୁହାଯାଏ । ମେଳାରେ ମିଳନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମାଲ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଜିନିଷ ପଡ଼ି ମିଳିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଏହି ମେଳାରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛନ୍ତି । ନୂଆ ନୂଆ ପିଲାମାନଙ୍କର ସିଜିନର ଏହା ହେଉଛି ଶେଷ ଗ୍ରୁପ । ପୁରୁଣା ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସୁଯୋଗ ମିଳିଯାଇଛି । ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୁବ୍ ଭଲ ସହଯୋଗ ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଭୁଲ୍ ରୂପରେ ଫାଇଦା ଉଠାଅ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଚତୁର ଅଟେ । ଆଛା !

ଚାରିଆଡ଼ର ସର୍ବଦା ରାଜରଷି ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ସ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ହୋଇ ନିର୍ବିଘ୍ନ ରାଜ୍ୟ କାରବାର ଚଳାଉଥିବା ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ରାଜରଷି କୁମାର, କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇ, ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟୀ ଏବଂ ପ୍ୟାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ବୁଝାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱସ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଯାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ନମସ୍କେ ।

ପାର୍ଟିମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍:

(୧) ନିଜକୁ ଅନେକ ଥର ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରୁଛି ? ବିଜୟୀ ହେବା କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି ନା ସହଜ ଲାଗୁଛି ? କାହିଁକି ନା ଯେଉଁ କଥା ସହଜ ହୋଇଥାଏ ତାହା ସବୁବେଳେ ହୋଇପାରିବ, କଷ୍ଟକର କଥା ସବୁବେଳେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନେକ ଥର କରିସାରିଛ ତାହା ସ୍ୱତଃ ହିଁ ସହଜ ଲାଗିବ । ଯଦି କେତେବେଳେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନୂଆ କରି କରାଯାଏ ତେବେ ତାହା କଷ୍ଟକର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାକୁ କରିଦିଆଯାଏ ସେତେବେଳେ ପୁଣି ସହଜ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଥରର ବିଜୟୀ ନୁହେଁ, ଅନେକ ଥରର ବିଜୟୀ ଅଟ ଯେତେବେଳେ ଅନେକ ଥରର ବିଜୟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ସହଜ ବିଜୟର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଯେଉଁମାନେ ସହଜ ବିଜୟୀ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ପାଦରେ ଏଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉଥାଏ ଯେପରି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ହୋଇସାରିଛି, ପ୍ରତି ପାଦରେ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ହେବ କି ନାହିଁ - ଏଭଳି ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେକି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଅନେକ ଥର ବିଜୟୀ ହୋଇସାରିଛୁ ତେବେ ହେବ କି ନାହିଁ - ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟର ଚିହ୍ନ ହେଲା ନିଶା ଏବଂ ନିଶାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଖୁସି । ଯାହା ଭିତରେ ନିଶା ଥିବ ସେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହୁଥିବ । ବିନାଶୀ ବା ସୀମିତ ସମୟ ପାଇଁ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଖୁସି ଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବି କେହି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାଜା ଇତ୍ୟାଦି ବଜାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାହା ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ଥିବ ତେବେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ । ସେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥିବ । ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ତ କେହି ନାଚିପାରିବେ, କେହି ନାଚିପାରିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମନ ଭିତରେ ନାଚିବା ତ ବିଛଣା ଉପରେ ଶୋଇଥିବା ରୋଗୀଲୋକ ମଧ୍ୟ ନାଚିପାରିବ । ଯିଏକି ହୁଅନ୍ତୁ, ଏହିଭଳି ନାଚିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସହଜ, କାହିଁକି ନା ବିଜୟୀ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱତଃ ଭାବରେ ଖୁସିର ବାଜା ବାଜିବା । ଯେତେବେଳେ ବାଜା ବାଜିଥାଏ ସେତେବେଳେ ଆପେ ଆପେ ପାଦ ଉଠିଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ନାଚିବା ଜାଣି

ବି ନଥିବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବସି ବସି ନାରୁଥିବେ । ପାଦ ହଲୁଥିବ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ହଲୁଥିବ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଅନେକ ଥରର ବିଜୟୀ ଅଟ - ଏହି ଖୁସିରେ ସର୍ବଦା ଆଗକୁ ବଢିଚାଲ । ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଚାହେଁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପ୍ରାପ୍ତି ଆଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଖୁସିର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଦୁନିଆକୁ ଯେଉଁ ଅବିନାଶୀ ଖୁସିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ସେହି ଖୁସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଞ୍ଛିତାଲ ।

(୨) ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେ କରି ପ୍ରତି ପାଦରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ଅନୁଭବ କରୁଛ ? କାହିଁକି ନା ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ହୋଇ ଭାଗ୍ୟ ବାଞ୍ଛିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାଞ୍ଛି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ବାଞ୍ଛିବା ସମୟରେ ହିଁ ଯିଏ ଯେତେ ନେବା ପାଇଁ ଚାହିଁବ - ନେଇପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧିକାର ଅଛି । ଯାହା ନିଅ, ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ନିଅ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସମୟରେ କେତେ ଭାଗ୍ୟ ଜମା କରିଛ, ଏହା ଚେକ୍ କର କାହିଁକି ନା ଏବେ ନୁହେଁ ତ ପୁଣି କେବେ ବି ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତିପାଦରେ ଭାଗ୍ୟର ରେଖା ଟାଣିବାର କଳମ ବାବା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି । କଳମ ମଧ୍ୟ ହାତରେ ଅଛି ଏବଂ ଅନୁମତି ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି - ଯେତେ ଲମ୍ବା ରେଖା ଟାଣିବା ପାଇଁ ଚାହିଁବ, ଟାଣିପାରିବ । କେତେ ବଢିଆ ସୁଯୋଗ ! ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ଭାଗ୍ୟବାନ ସମୟର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ସେହି ଅନୁସାରେ ଜମା କରୁଛ ନା ? ଏମିତି ନ ହେଉ ଯେ ମୁଁ ତ ବହୁତ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲି କିନ୍ତୁ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ବହୁତ କିଛି କରିବାର ତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏତିକି ହିଁ କରିପାରିଲି । ଏହି ଉଲ୍ଲଗ୍ନତା ମଧ୍ୟ ନିଜ ପାଇଁ ରଖ ନାହିଁ । ବୁଝିଲ ? ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଭାଗ୍ୟର ରେଖାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଚାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ପରିଚୟ ଦେଇଚାଲ । “ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ” । ଏହିଭଳି ଖୁସିର ଗୀତ ସବୁବେଳେ ଗାଉଥାଅ ।

(୩) ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ମାୟାର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଚକ୍ର । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାରୀ କରିଦେଇଥାଏ । ଏହି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ଅଟ ତେଣୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଚୋଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପରେ ଦେଖାଇଥା’ନ୍ତି । ଚୋଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣାରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା - ଏହିଭଳି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ ନା ? ନାମଧାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁ, କାମ କରୁଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣ କାହିଁକି ନା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବଞ୍ଚିମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେର ନାମ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ! ଏହି ସ୍ମାରକୀ ତୁମେ ସଜା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ ଯାହାକି ବଞ୍ଚିମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଯଦି କିଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଥିବ ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକିବେ, କାହିଁକି ନା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ସେତିକି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କେଉଁ ସମୟରେ ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିଲ ? ବଞ୍ଚିମାନ ହିଁ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ମାରକୀ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଥିବା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ - ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ଆଛା

ବରଦାନ:- ନିଜର ପୂଜନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ପୂଜନୀୟ କରୁଥିବା ପରମପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତିର ପୂଜନ ଦେବୀ-ଦେବତା ରୂପରେ ହେଉଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା, ବାୟୁ ଦେବତା, ପୃଥିବୀ ଦେବୀ.... ସେହିଭଳି ନିର୍ଭୟତା ଶକ୍ତିର ପୂଜନ କାଳୀ ଦେବୀଙ୍କ ରୂପରେ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧାନ କରିବାର ଶକ୍ତିର ପୂଜନ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ରୂପରେ ହେଉଛି, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ଶକ୍ତିର ପୂଜନ ସନ୍ତୋଷୀ ମାତାଙ୍କ ରୂପରେ ହେଉଛି । ବାୟୁ ସମାନ ହାଲୁକା ହେବାରେ ଶକ୍ତିର ପୂଜନ ପବନପୁତ୍ର ହନୁମାନ ରୂପରେ ହେଉଛି ତେଣୁ ନିଜର ଏହି ପୂଜନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ପୂଜନୀୟ କର ତେବେ ଯାଇ ପରମପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଜୀବନରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଏବଂ ସରଳତାର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବିଶେଷତା ।